

Mykolas Karčiauskas

*Paskutinė kunigo Alfonso Lipniūno išpažintis (*1991)*

“Aš kenčiu ir mirštu, bet aš prisikelsiu.-
Gerą žinią skelbki, pasmerktas žmogau!
Savo karčią taurę vienišas išgersiu,
Neištaraš niekad: Dieve, pavargau...

Ką esu turėjęs, ką esu praradęs,-
Būstą savo sielai varganų laikų.
Į tą liūdną tylą, amžiną bežadę
Neatsiunčia niekas duonos nei laiškų.

Talkonių pakluonės, priemenės svaiginę,
Mes basi kaip žvirbliai Pumpėnų kely.
Niekas neišaukštino ir neapgynė,
Patys savyje mes buvom dideli.

Ko labiau ilgėjaus: rožių ar paguodos?
Rodos amžių vienas prie ugnies budžiu.
Ir apninka sielą kasdieninės godos,
Perveria krūtinę spinduliu skaudžiu.

Ruoštasi ir vargta toj didžioj kelionėj –
Ar tiktai žudikas eis išpažinties?
Įkaitų mirties procesijoje, žmonės,
Maža buvo duonos, dar mažiau vilties...

O visiems užteko ant kantrybės medžio
Mirgančių lapelių – išmaldos šviesios.
Jau Mačernio tėviškėj žemaičiai gedi
Vienišos apnuogintos širdies tiesos.

Kur aš pasiliksiu, kur aš prisiglausiu?
Po kašubės stogu tik Mišių auka.
Tėviškėn sugrįšiu ir savęs paklausiu,
O kodėl nesakė niekas man, už ką.

Šitą pažinimą reikia išpažinti...
Ir mąstau, stebiuosi: dar savim esu.
Atsakau už ugnį ir turiu aukotis,-
Paslaptingas noras ir vienam baisu.

Kad esu laimingas... Ko atsisakyti?
Ką aš paaukosiu – mano paslaptis,-
Tai gražiai nulytas baltas takas švyti,
Susilieja mėnesiena ir naktis.

Apsuptas gyvybės norų begalinių
Dar šypsasus agonijoje naivios minties,-
O jei dar galėčiau žodį paskutinį
Pasakyt po išrišimo, po mirties.

Atsigręžęs Lietuvon lyg prakartėlėn,
Viešpatie galybių, tarki iš tenai...
Tavo Jono Nepomuko koplytėlių
Plaikstos paupiuos atausę pelenai...

Tavo Sūnų vėlei sužeidė ant kryžiaus.
Ta žaizda per amžius neužgis, kraujuos...
Tau karštai meldžiuosi Romoje, Paryžiu
Ir gal Lietuvos kentėjimuos naujuos

Dar surasiu savo maldai šviesią vietą,
Nors galūksnėj, pažymėtoj kryželiu.
Ruoštasi ir vargta, šitiek iškentėta,
O jei tiek žydėtų Talkoniuos gėlių?

Akys mano mato, o burna ledėja
Ir Komuniją vos lūpomis liečiu.
Tiek dienų aitrių Dievų miške badėjęs
Lietuvą alsuojančią joje jaučiu.

O raudonas lopas vėl mane įspėja:
Mindžios tautą, laisvę ir gaisrai nušvies
Visą tavo dangų, Švento Rašto sėją,
Nė viena pasaulio sostinė nekvies.

Nors ant slenksčio pailsėti atgailaujant
Ir paskęsti vėlei Tavo mintyse.
Viešpatie galybių... Kas šioj žemėj naujo
Ir kodėl žiaurumas tarpsta širdyse?

Neištarsiu žodžio, jau žinau, nė vieno
Iš sakyklos niekad... Kas jau ką maldys?
Neateis, pajutęs paskutinę dieną,
Išpažinti mirtinąją žmogžudys.

O tik pakeliu akis, visų maldauju:
Būkite visi vienybėje geri!
Nesutrypkite Komunijos... Iš saujos
Krenta jau. Nurieda ašara sūri...

Taip norėjau pasistiebt mintim į dangų
Didžiojo Trečiadienio dienoj... Jutau,
Kad rankas sudėjo ir uždarė langą.
Gal žegnojo kūną, bet aš nematau...

Taip gražiai nulytas baltas takas švyti,
Toks vidudienis, tokia šventa mintis.
Ar esu laimingas? Kaip man atsakyti?
Ką aš paaukojau – mano paslaptis.